

Sygn. akt II AKa 260/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA – Ewa Gregajtys

Sędziowie SA - Zbigniew Kapiński

SO (del.) - Grzegorz Miśkiewicz (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Piotr Grodecki

przy udziale prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 r.

sprawy:

J. K. s. Z. i B. zd. S., ur. (...) w W.,

oskarżonego o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

J. P. s. Z. i K. zd. T., ur. (...) w W.,

oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

A. S. (1) s. S. i W. zd. M., ur. (...) w W.,

oskarżonego o czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

J. T. s. A. i H. zd. R., ur. (...) w W.,

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 grudnia 2015 r. **sygn. akt XVIII K 396/12**

orzeka

- wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego J. K. zmienia w ten sposób, że z opisu przypisanego mu czynu eliminuje ustalenie, że oskarżony ten działał przemocą, oraz że dopuścił się przypisanego mu czynu po uprzednim użyciu siły fizycznej i pobicia wobec W. W. (2), w pozostałym zakresie wyrok odnośnie tego oskarżonego utrzymuje w mocy;
- wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonych J. P., A. S. (1) i J. T. utrzymuje w mocy,
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. i adw. R. J., Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

4. zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. **R. G.** został oskarżony o to, że:

1. W okresie od 09 listopada 2004 r. do 10 grudnia 2004 r. w W. na terenie magazynów przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. P., T. Z., D. P. (1) poprzez rozwiercenie nitów dokonał włamania do kontenera stalowego o nr(...) (...), przewożonego na samochodzie ciężarowym, a następnie z jego wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia 980 kartonów z towarem w postaci batonów i wafli różnego rodzaju o łącznej wartości 45 666 PLN, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w m. (...), przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. W okresie 27-30 kwietnia 2007 r. w bliżej nieustalonym miejscu na terenie RP, działając wspólnie i w porozumieniu z J. P., D. P. (1), M. U., A. S. (2) i innymi nieustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 88 szt. telewizorów marki L. (...) (...) o łącznej wartości 291 408,16 PLN, co stanowi mienie znacznej wartości, które były przewożone na samochodzie ciężarowym o nr jej. (...) kierowanym przez J. P., a następnie po dokonanej kradzieży telewizorów udał się na terytorium F., gdzie J. P. zgłosił fikcyjne zgłoszenie kradzieży zestawu transportowego wraz z ładunkiem telewizorów, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w M., przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. W okresie od maja 2009 r. do września 2009 r. w W., wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci (...), w ten sposób, że wspólnie z T. Z. zlecał M. Z. przewóz użytkowym przez niego samochodem z miejsca przechowywania w umówione miejsce, znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...) w ilości łącznie 100 litrów, którą to następnie w umówionym miejscu M. Z. przekazywał ustalonemu nabywcy w zamian za co otrzymywał 10 euro od każdego sprzedanego litra płynu (...), przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. W okresie od października 2009 r. do 8 marca 2010 r. w W. na terenie magazynów przy ul. (...) oraz w mieszkaniu przy ul. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną oraz amunicję w postaci: pistoletu (...) mm, produkcji (...) z usuniętymi oznaczeniami numerowymi, wraz z jednym magazynkiem naboju, pistoletu maszynowego (...) produkcji (...) z usuniętym nr fabrycznym, z oznaczeniem na lufie nr (...), pistoletu maszynowego (...) Kal.(...) L., produkcji (...) bez oznaczeń numerowych wraz z dokręconym tłumikiem huk, jednostrzałowego pistoletu M. (...) E. Pistol kal. (...) W., produkcji (...), nr (...) wraz z celownikiem optycznym S. (...) (...) model (...), produkcji(...), pistoletu maszynowego (...) mm, produkcji (...) z usuniętym nr fabrycznym, pistoletu maszynowego (...) mm, produkcji (...)z roku (...), oznaczonym na komorze zamkowej numerem (...), a na lufie - numerem (...) oraz częściowo zapunktowanym numerem (...) lub (...), magazynka z amunicją w postaci 27 szt. naboju pistoletowych kal. (...) L. produkcji (...), 15 szt. naboju pistoletowych kal. (...) produkcji (...), w tym 10 z roku (...)- z roku(...), 36 naboju myśliwskich kal.(...) produkcji(...), elaborowanych śrutem nr (...) naboju myśliwskich kal.(...) produkcji (...), elaborowanych śrutem nr(...), 38 naboju myśliwskich kal. (...), produkcji (...), z pociskiem kulowym typu (...), 4 naboju myśliwskich kal.(...) produkcji(...), elaborowanych śrutem (...), 3 naboju myśliwskich kal. (...), produkcji (...), elaborowanych(...), 3 naboju myśliwskich kal. (...) S. M., produkcji (...) (F.), elaborowanych śrutem nr(...), 3 naboju myśliwskich kal.(...) produkcji (...), elaborowanych śrutem nr (...), 1 naboju myśliwskiego kal.(...) produkcji (...),

elaborowanych śrutem nr (...), 2 naboje myśliwskich kal. (...) produkcji (...), elaborowanych śrutem nr o średnicy (...), jednego naboju myśliwskiego kal.(...), produkcji(...), elaborowanych śrutem nr (...), 8 naboje myśliwskich kal. (...) S. M., produkcji(...)(F.) elaborowanych śrutem nr (...), 38 naboje pistoletowych kal. (...), w tym jeden produkcji(...) i pozostałe (...), 77 nabojów myśliwskich śrutowych kal.(...) produkcji niemieckiej (...)/ (...), 47 nabojów myśliwskich śrutowych kal. (...) produkcji(...) (...), 2 naboje myśliwskich kulowych kal. (...) produkcji (...) (...), 6 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...) produkcji (...) (...), 3 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...) produkcji hiszpańskiej (...), 37 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...)produkcji (...) (...)/ (...), 50 naboje myśliwskich kulowych kal. (...) produkcji polskiej (...), 35 naboje myśliwskich śrutowych kal.(...) produkcji (...) (...), 68 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...) produkcji(...) (...), 2 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...) produkcji (...) (...), 10 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...)produkcji (...) (...), 8 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...) produkcji (...) (...), 81 nabojów myśliwskich śrutowych produkcji włoskiej (...), 29 naboje myśliwskich śrutowych kal. (...),5 produkcji (...) (...)/ (...), 100 naboje pistoletowych kal. (...)produkcji (...) S (...), przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. W okresie 10-18 kwietnia 2006 r. w bliżej nieustalonym miejscu na terenie RP, działając wspólnie i w porozumieniu z M. U., A. S. (1) i D. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 267 szt. telewizorów marki L. (...) o łącznej wartości 647 796,36 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, które były przewożone na samochodzie ciężarowym marki R. o nr rej. (...) kierowanym przez J. T., który następnie razem z R. G., M. U. i D. P. (1) po dokonanej kradzieży telewizorów udał się na terytorium F., gdzie zgłosił fikcyjne zgłoszenie kradzieży zestawu transportowego wraz z ładunkiem telewizorów, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w M., przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. **J. K.** został oskarżony o to, że:

W bliżej nieokreślonym czasie, od września 2001 roku do maja 2002 roku, przez okres blisko roku, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem z R. G. oraz innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą i groźbą zamachu na życie, zdrowie i mienie, po uprzednim użyciu siły fizycznej i pobiciu W. W. (2), właściciela restauracji i agencji towarzyskiej o nazwie (...) w K. doprowadził wyżej wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że pobierał od niego kwoty pieniędzy w wysokości 500,00 dolarów USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. G., czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. **J. P.** został oskarżony o to, że:

1. W okresie od 09 listopada 2004 r. do 10 grudnia 2004 r. w W. na terenie magazynów przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., T. Z., D. P. (1) poprzez rozwiercenie nitów dokonał włamania do kontenera stalowego o nr (...) (...), przewożonego na samochodzie ciężarowym, a następnie z jego wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia 980 kartonów z towarem w postaci batonów i wafli różnego rodzaju o łącznej wartości 45 666 PLN, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w m. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. G. ps. (...),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. W okresie 27-30 kwietnia 2007 r. w bliżej nieustalonym miejscu na terenie RP, działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., D. P. (1), M. U., A. S. (1) i innymi nieustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 88 szt. telewizorów marki L. (...) (...) o łącznej wartości 291 408,16 PLN, co stanowi mienie znacznej wartości, które były

przewożone na samochodzie ciężarowym o nr rej. (...) kierowanym przez J. P., a następnie po dokonanej kradzieży telewizorów udał się pustym składem transportowym na terytorium F., gdzie zgłosił fikcyjne zgłoszenie kradzieży zestawu transportowego wraz z ładunkiem telewizorów, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. G. ps. (...),

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. **A. S. (1)** został oskarżony o to, że:

1. W okresie 27-30 kwietnia 2007 r. w bliżej nieustalonym miejscu na terenie RP, działając wspólnie i w porozumieniu z J. P., R. G., M. U., D. P. (1) i innymi ustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 88 szt. telewizorów marki L. (...) (...) o łącznej wartości 291 408,16 PLN, co stanowi mienie znacznej wartości, które były przewożone na samochodzie ciężarowym marki D. o nr rej. (...) kierowanym przez J. P., który po dokonanej kradzieży telewizorów udał się na terytorium F., gdzie zgłosił fikcyjne zgłoszenie kradzieży zestawu transportowego wraz z ładunkiem telewizorów, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w M.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. W okresie 10-18 kwietnia 2006 r. w bliżej nieustalonym miejscu na terenie RP, działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., M. U. i D. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 267 szt. telewizorów marki L. (...) o łącznej wartości 647 796,36 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, które były przewożone na samochodzie ciężarowym marki R. o nr rej. (...) kierowanym przez J. T., który następnie razem z R. G., M. U. i D. P. (1) po dokonanej kradzieży telewizorów udał się na terytorium F., gdzie zgłosił fikcyjne zgłoszenie kradzieży zestawu transportowego wraz z ładunkiem telewizorów, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w M.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

5. **J. T.** został oskarżony o to, że:

W okresie 10-18 kwietnia 2006 roku w bliżej nieokreślonym miejscu na terenie P.i F., działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., A. S. (1), D. P. (1), M. U. i innymi nieustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 267 szt. telewizorów marki L. (...) o łącznej wartości 647 796,36 zł co stanowi mienie znacznej wartości, które przewoził na samochodzie ciężarowym marki R. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) i rozładował na terenie P. w nieustalonym miejscu a następnie razem z R. G., M. U. i D. P. po dokonanej kradzieży telewizorów udał się na terytorium F., gdzie zgłosił fikcyjne zgłoszenie kradzieży zestawu transportowego wraz z ładunkiem telewizorów, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w M.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

6. **M. U.** został oskarżony o to, że:

1. W okresie 10-18 kwietnia 2006 r. w bliżej nieustalonym miejscu na terenie RP, działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., A. S. (1) i D. P. (1) i innymi nieustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 267 szt. telewizorów marki L. (...) o łącznej wartości 647 796,36 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, które były przewożone na samochodzie ciężarowym marki R. o nr rej. (...) kierowanym przez J. T., który następnie razem z R. G., M. U. i D. P. (1) po dokonanej kradzieży telewizorów udał się na terytorium F., gdzie zgłosił fikcyjne zgłoszenie kradzieży zestawu transportowego wraz z ładunkiem telewizorów, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w M.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. W bliżej nieustalonym czasie, w miesiącach letnich 2005 roku działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., G. D. (1), D. P. (1), T. Z., R. B. ps. (...), G. D. (2) i innymi nieustalonymi mężczyznami o imieniu A., K., R. i innymi, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem benzyny bezołowiowej o nieustalonej wartości, w ten sposób, że w wyżej

wymienionym celu, po uprzednim nałożeniu zaworu kulowego, dokonał odwiertu na rurociągu przesyłowym paliwa, lecz z uwagi na brak odpowiednich środków umożliwiających dokonanie kradzieży odstąpił od zamierzonego celu, czym spowodował szkodę na łączną kwotę ok. 30.000 zł i wyciek benzyny bezołowiowej (...) o nieustalonej wartości, na szkodęP. (...) z/s w (...) ul. (...) i (...) S.A. z/s w P., (...), ul. (...),

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. W nocy z 2 na 3 września 2005 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. (1), będąc kierowcą samochodu ciężarowego marki I. (...) nr rej. (...) przewożącego towar w postaci wyrobów chemicznych, tj. farb i kosmetyków samochodowych, po uprzednim wejściu w informacje co do daty i rodzaju przewożonego ładunku i uzgodnieniu przebiegu zdarzenia z D. P. (1), dokonał zaboru pojazdu marki I. nr rej. (...) wartości 48 000 zł, wraz z przewożonym ładunkiem o wartości 111 153,00 zł, czym wyrządził (...) ul. (...), szkodę w łącznej wysokości 159 153,00 zł,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt XVIII K 396/12:

I. oskarżonego R. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1, eliminując jednocześnie z opisu przypisanego mu czynu, że dopuścił się go kierując zorganizowaną grupą przestępczą tj. popełnienia występku określonego w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to z mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego R. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 stanowiącego występki określony w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy czym ustalił, że czynu tego nie dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą, a ustalił, że popełnił go czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu tj. popełnienia czynu określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego R. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3 stanowiącego występki określony w art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 200 (dwieście) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda,

IV. R. G. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 4 uznał za winnego tego, że w okresie od października 2009r. do marca 2010 roku w Z. i w W. na terenie magazynów przy ul. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci jednego egzemplarza broni automatycznej, jednego egzemplarza broni długiej z lunetą oraz jednego egzemplarza broni krótkiej oraz amunicję w postaci dwóch opakowań amunicji nieustalonych marek i parametrów, przy czym czynu tego dopuścił się kierując zorganizowaną grupą przestępczą i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu tj. popełnienia występku określonego w art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to z mocy art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 (sto) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda,

V. oskarżonego R. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 5 ustalając jednocześnie, że nie dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. popełnienia występku określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył R. G. karę łączną 2 (lata) i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 200 (dwieście) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda,

VII. na podstawie art. 60 § 5 k.k. wykonanie orzeczonej R. G. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 10 (dziesięciu) lat,

VIII. oskarżonego J. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu ustając jednocześnie, że dopuścił się go nie wcześniej niż od 06 listopada 2001 r. do maja 2002r. oraz, że nie dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej i nie uczynił sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu tj. popełnienia czynu stanowiącego występki określony w art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 282 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IX. oskarżonego J. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 ustalając jednocześnie, że nie dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. popełnienia występkę określonego w art. 279 § 1 k.k. i za to z mocy art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

X. oskarżonego J. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 ustalając jednocześnie, że nie dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. popełnienia występkę określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył J. P. karę łączną 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XII. oskarżonego A. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 stanowiącego występki określony w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XIII. oskarżonego A. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 stanowiącego występki określony w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XIV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył A. S. (1) karę łączną 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XV. oskarżonego J. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki określony w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XVI. oskarżonego M. U. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 stanowiącego występki określony w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XVII. oskarżonego M. U. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 stanowiącego występki określony z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to z mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XVIII. oskarżonego M. U. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3 stanowiącego występki określony w art. 278 § 1 i za to z mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

XIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył M. U. karę łączną 2 (dwa) lata pozbawienia wolności.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych J. K., J. P., A. S. (1) i J. T.. Wyrok odnośnie oskarżonych R. G. i M. U. nie został zaskarżony.

Obrońca oskarżonego J. K. na podstawie art. 427 k.p.k. i art. 428 § 1 k.p.k. oraz 438 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił następujące uchybienia:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, które miało wpływa na treść wyroku, który to błąd wyraża się:

- w nieuzasadnionej sprzeczności poczynionych ustaleń, które nie korespondują z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie, co miało wpływ na wadliwość rozstrzygnięcia, w szczególności poprzez błędne i niewynikające z materiału dowodowego uznanie w ramach modyfikacji zarzutu dopuszczenie się przez oskarżonego czynu nie wcześniej niż od 06 listopada 2001 r. do maja 2002 r., podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego wskazuje bezsprzecznie na fakt, iż oskarżony od czerwca 2001 r. do końca roku znajdował się w AŚ W. B., stąd wykluczony jest jego udział w opisanych przez świadka czynach;

- w braku rzeczowej oraz merytorycznej analizy przez Sąd sprawy, jak też błędne nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego (przebywanie w okresie zarzucanego czynu w AŚ W. B., jak i świadek G. D. (2) - w zakresie oskarżonego nie jest w stanie precyzyjnie określić dat, rzekomych okoliczności i zdarzeń związanych z udziałem oskarżonego) świadcząc o niewinności oskarżonego (brak wniosku o ściganie ze strony pokrzywdzonego W. W. (2) - zaprzeczającego udziału oskarżonego, jak i czynów zarzucanych oskarżonemu) oraz rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (w szczególności błędów i zaniedbań organu ścigania na etapie postępowania przygotowawczego w zakresie zabezpieczenia istotnych dowodów w sprawie, a jedynie ich wybiórcze i fragmentaryczne zgromadzenie, oraz nadinterpretacja niewystarczającego materiału dowodowego sprawy);

- w nieuzasadnionym przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na przyjęcie winy oskarżonego, podczas gdy istotny brak rzeczowej oraz merytorycznej analizy przez Sąd sprawy, w szczególności błędne uznanie niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego, fragmentaryczne przyjęcie zeznań świadka W. W. (2), przy bezkrytycznym nieuzasadnionym przyjęciu wiarygodności wyjaśnień zainteresowanego w sprawie i korzystającego z dobrodziejstwa skruszonego przestępcy świadka G. D. (2) przeczy całościowej ocenie materiału oraz zasadzie z art. 5 § 2 k.p.k.,

2. obrazę przepisów prawa materialnego mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art.282 k.k. w zw. z art.12 k.k., przez skazanie szablonowe, niewskazanie koniecznych znamion przestępstwa co do ustalenia podstaw zawinienia, brak wskazania konkretów wyczerpujących rzeczowo znamion rzekomego przestępstwa i całkowitym pominięciu strony podmiotowej w aspekcie wskazania formy i rodzaju winy, której po prostu nie ma, a także przez zbudowanie jedynie słownej fabuły stanu faktycznego w sposób dowolny i bez wskazania przekonywujących konkretów co do rzekomego działania oskarżonego, co w swoim całokształcie wykazuje że skazanie oskarżonego jest bezpodstawne i zostało umotywowane tylko słownymi zapewnieniami - przy jednoczesnej nadinterpretacji zeznań jedynego świadka G. D. (2), co do którego wiarygodności istnieją poważne i uzasadnione wątpliwości,

3. obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt. 1 i pkt. 2, art. 2 § 2, art. 5 § 1 i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, zwłaszcza tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego,

4. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 424 § 2 k.p.k., przez sporządzenie wadliwego uzasadnienia wyroku, które jedynie odzwierciedla: niepełność podstawy i poznania dowodowego sprawy, nieuporządkowanie materiału dowodowego, brak związku między ustaleniami faktycznymi i zebranymi dowodami,

Na podstawie przepisów art. 427 § 1 oraz art. 437 § 1 i § 2 k.p.k., obrońca wniosł o:

1. o zmianę wyroku w całości wobec oskarżonego J. K., poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynów,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wobec oskarżonego J.

K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. P. na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez:

1) oparcie rozstrzygnięcia w sprawie w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu J. P. wyłącznie na podstawie dowodu z wyjaśnień współoskarżonego R. G. (dowód z pomówienia), mimo braku możliwości - z uwagi na brak innych dowodów wskazujących, iż J. P. popełnił zarzucane mu czyny - kategorycznej weryfikacji twierdzeń współoskarżonego R. G., a w konsekwencji rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego J. P. wszelkich powstałych na tle zebranego w sprawie materiału dowodowego wątpliwości co do winy tego oskarżonego - co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia;

2) wybiórcze, jednostronne i powierzchowne potraktowanie dowodów przez Sąd I instancji, a w konsekwencji oparcie wyroku nie na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, a na wybranych fragmentach stanu faktycznego, w sposób sprzeczny z obowiązkiem dochodzenia prawdy, gdyż niespełniającym wymogu rozważenia wszystkich dowodów w ich całokształcie i we wzajemnym powiązaniu, tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz dokonaniu oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez przyjęcie założenia, iż wyjaśnienia obciążające oskarżonego J. P. złożone przez współoskarżonego R. G., który z racji złożenia wyjaśnień obciążających innych korzysta z określonych przywilejów procesowych, zasługują na obdarzenie ich pełnym walorem wiarygodności, co skutkowało naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów i miało wpływ na treść orzeczenia;

Na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. P. od popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, względnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. S. (1):

I. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XII wyroku (punkt IV 1 aktu oskarżenia) zarzucił obrazę przepisowa prawa procesowego, mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) artykułu 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka koronnego G. D. (2), mimo, że świadek znał przebieg zdarzenia jedynie z relacji świadka D. P. (1), który w swoich wyjaśnieniach nie potwierdził roli oskarżonego A. S. (1) w tym zdarzeniu oraz ustalenie stanu faktycznego na podstawie wyjaśnień D. P. (1) złożonych w dniu 14 października 2010 roku (k - 494), podczas gdy w wyjaśnieniach tych przesłuchany w charakterze podejrzanego świadek D. P. (1) zaprzeczył aby oskarżony A. S. (1) był jednym ze współsprawców tego czynu,

2) artykułów 410 i 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, w tym zwłaszcza danie wiary jedynie fragmentom wyjaśnień R. G. które obciążały oskarżonego, a pominięcie innych ich fragmentów i sprzeczności występujących w wyjaśnieniach tego oskarżonego i nie wskazanie powodów takiego stanowiska Sądu,

II. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XIII wyroku (punkt IV 2 aktu oskarżenia) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie :

1) artykułu 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka koronnego G. D. (2), mimo, że świadek

w okresie od 9 października 2007 roku do sierpnia 2008 roku (a zatem w dacie zdarzenia) był pozbawiony wolności i znał przebieg zdarzenia z relacji świadka D. P. (1), który w swoich wyjaśnieniach zaprzeczył aby A. S. (1) brał udział we włamaniu oraz ustalenie stanu faktycznego na podstawie wyjaśnień D. P. (1) złożonych w dniach 14 października 2010 roku (k- 492-494) i 29 czerwca 2012 roku (k - 1124) , podczas gdy w wyjaśnieniach tych przesłuchany w charakterze podejrzanego D. P. (1) zaprzeczył aby oskarżony brał udział w zdarzeniu i wskazał , że z A. S. (1) prowadził jedynie legalne interesy,

2) artykułów 5§2, 410 i 424 § 1 pkt. I k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, w tym zwłaszcza danie wiary jedynie tym fragmentom wyjaśnień i zeznań świadka koronnego G. D. (2) i wyjaśnień R. G., które obciążały oskarżonego , a pominięcie innych ich fragmentów oraz sprzeczności w nich występujących i rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów przy uwzględnieniu całokształtu relacji oskarżonego R. G. i zeznań świadka G. D. (2), wyjaśnień oskarżonych A. S. (1), M. U. i świadka D. P. (1) winna prowadzić do uznania, że relacje R. G. i G. D. (2) nie są wewnątrznie zgodne, logiczne , konsekwentne i spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Podnosząc powyższe zarzuty, w oparciu o przepis art. 437§1 i § 2 k.p.k. wniósł o:

1) uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów

lub

2) uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. T. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na zasadzie art. 427§ 2 k.p.k. i art.438 pkt 2 k.p.k. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art.410 k.p.k., art.2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną, ocenę wyjaśnień R. G. oraz depozycji G. D. (2), M. U., D. P. (2) a w szczególności D. P. (1), wobec braku wszechstronnego, rzetelnego, bezstronnego i przekonującego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, które mają wpływ na uznanie ich za wiarygodne i wystarczające dla przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, a które to depozycje stanowią podstawę wszystkich ustaleń w sprawie w zakresie oskarżonego, mimo istniejących okoliczności przeciwnych, których Sąd w ogóle nie dostrzegł i prawidłowo nie rozważył, a mianowicie okoliczności, iż R. G.:

a) realizował, wobec dobrodziejstw współpracy z organami ścigania własne cele, a nie cele postępowania, pomawianie zatem innych osób było niezbędne dla skorzystania z art. 60 k.k. dla uniknięcia surowej odpowiedzialności;

b) deponował bez żadnego potwierdzenia w innych obiektywnych dowodach w zakresie sprawstwa oskarżonego;

c) uchylił się od weryfikacji przez obronę i oskarżonego, korzystając z prawa do odmowy zeznań i odpowiedzi na pytania;

d) deponuje w sposób sprzeczny z depozycjami współsprawcy D. P. (1), któremu Sąd dał wiarę w całości,

Z ostrożności procesowej obrońca oskarżonego:

na zasadzie art.427§2 k.p.k. i art.438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, polegającej na pominięciu okoliczności, iż jego udział w inkryminowanym zdarzeniu był marginalny, nie ustalono, aby odniósł jakąkolwiek korzyść majątkową, a nadto do inkryminowanego zdarzenia doszło przeszło 10 lat temu, od tamtej pory oskarżony nie naruszał swoim zachowaniem porządku publicznego, nie popełniał przestępstw oraz wiódł ustatkowane życie;

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. , podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

a. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

b. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

względnie

c. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności przez zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia na okres próby lat 5.

Sąd apelacyjny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty wniesionych przez obrońców apelacji, w odniesieniu do oskarżonych J. P., A. S. (1) i J. T., jak i argumenty użyte na ich poparcie okazały się na tyle nieskuteczne, że apelacje te nie mogły zostać uwzględnione. Częściowo zasadna okazała się natomiast apelacja obrońcy oskarżonego J. K., co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w odpowiednim zakresie.

Rozważania odnośnie poszczególnych apelacji i podniesionych w nich zarzutów, które są częściowo wspólne, należy zdaniem Sądu rozpocząć od uwag o charakterze ogólnym.

Jak wielokrotnie podkreślano - zarówno w orzecznictwie sądów, jak i w doktrynie - obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem Sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. Jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona. Byłoby to bowiem postępowanie dowolne, przenoszące gołosłowne zapewnienia nad działalność racjonalną, opartą na dowodach.

Uchybienie, o jakim mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. (błąd w ustaleniach faktycznych) ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd taki może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (tzw. błąd dowolności). Może być on zatem wynikiem nieznanności określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku może się okazać trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie można w ramach tego zarzutu podnosić wątpliwości skarżącej strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony, ale to, czy orzekający sąd powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego,

względnie czy wątpliwości takie powinien był powziąć. Obraza tego zakazu nie zachodzi, gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary określönemu dowodowi lub grupie dowodów, bądź wyjaśnieniom oskarżönego, gdyż nie każdy z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów będzie stanowił podstawę dokonywania ustaleń faktycznych. Jeśli skarżący kwestionuje dokonanie określönego ustalenia faktycznego wskutek złamania omawianego zakazu, to podstawą zarzutu powinna być poprawność sędziowskiej oceny dowodów. Podstawą takiego zarzutu nie może stanowić dokonanie przez sąd oceny dowodów odmiennie od oczekiwań strony. Nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., bowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie - zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k. - pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżönego. Przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie można interpretować, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżönego.

Dodatkowo Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że przepisy art. 2 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k. czy 9 k.p.k. nie mogą stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego – są to przepisy o charakterze ogólnym i każdorazowo koniecznym jest wskazanie naruszenia konkretnego przepisu postępowania oraz wykazanie możliwości wpływu tego uchybienia na treść wyroku. Wskazane przepisy statuują ogólne dyrektywy, zasady i cele, które powinny być zrealizowane w toku postępowania. Naruszenie tych zasad może nastąpić tylko poprzez naruszenie przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze.

W ocenie Sądu obrońca oskarżönego J. K. częściowo zasadnie sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, będący następstwem obrazy art. 7 k.p.k. tj. dokonanie przez sąd pierwszej instancji dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżönego J. K. podniósł również zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 282 k.k. w zw. z art. 12 kk, jednakże zarzut ten został sformułowany nieprawidłowo – zarzut obrazy prawa materialnego może zostać skutecznie podniesiony tylko wówczas, gdy skarżąca strona nie kwestionuje ustalonego stanu faktycznego, a jedynie ocenę prawną zachowania się sprawcy. Obrońca oskarżönego J. K. w swojej apelacji kwestionuje sprawstwo tego oskarżönego w odniesieniu do przypisanego mu czynu, a tym samym kwestionuje dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne.

Apelacja obrońcy J. K. była zdaniem Sądu Apelacyjnego częściowo zasadna w odniesieniu do poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń, co do sposobu działania sprawców w ramach realizacji znamion przestępstwa określönego w art. 282 kk oraz udziału w tym czynie oskarżönego J. K.. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji dowolnie ustalił, że wymuszenie rozbójnicze, dokonane na szkodę W. W. (2), zostało dokonane przy użyciu przemocy, siły fizycznej oraz po uprzednim pobiciu pokrzywdzonego. Takie ustalenie Sądu pierwszej instancji nie znajduje oparcia w materiale dowodowym niniejszej sprawy. Z depozycji G. D. (2) i R. G., które stanowiły główną podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie wynika, że „przekonanie” pokrzywdzonego W. W. (2) do uiszczania stosownych opłat w zamian za rzekomą ochronę, nastąpiło bez użycia przemocy fizycznej. G. D. (2) w swoich depozycjach wyraźnie zaznaczył, że wspólnie przekonali W. W. (2) do płacenia im haraczu bez użycia przemocy (G. D. (2) posługuje się w tym zakresie określeniami „wklepaliśmy” lub „klepnęliśmy” pokrzywdzonego, po czym wyjaśnia, że miał na myśli to, że dokonane to zostało bez użycia siły fizycznej). Podobnie wyjaśnił w tym zakresie oskarżönym R. G.. Ustalenie, że wymuszenie haraczu nastąpiło bez użycia przemocy i siły fizycznej nie oznacza jednak, że do realizacji znamion przestępstwa określönego w art. 282 k.k. nie doszło. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, że oskarżönym J. K., działając wspólnie i w porozumieniu m.in. z G. D. (2) i R. G. dokonał wymuszenia rozbójniczego na osobie W. W. (2). Przystępstwo określone w art. 282 kk polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez sprawcę, działającego z użyciem przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie. Dla realizacji znamion tego przestępstwa wystarczy jedna z form zachowania określona w tym przepisie. Groźba, o której mowa w art. 282 k.k., może być sformułowana w sposób wyraźny, ale może być też wyrażona w sposób dorozumiany. Sprawca może "dać do zrozumienia", że w razie odmowy rozporządzenia mieniem pokrzywdzony naraża się na skutki określone w przepisie art. 282 k.k. W taki właśnie sposób w niniejszej sprawie zachowali się sprawcy, w tym oskarżönym J. K.. Do lokalu prowadzonego przez W. W. (2) weszło kilka osób, przedstawiających się pokrzywdzonemu, że są członkami znanej grupy przestępczej, tzw. grupy (...). W tamtym

czasie dla każdej osoby było wręcz oczywistym, czym może zakończyć się próba sprzeciwu wobec takiego żądania sprawców. Nie ma przy tym żadnego znaczenia ta okoliczność, że takiej dorozumianej groźbie towarzyszyło spokojne zachowanie się sprawców. Takie zachowanie wręcz mogło bardziej przekonywać pokrzywdzonego o zasadności groźby i o przemyślanym działaniu wymuszających.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, sformułowanego przez obrońcę oskarżonego J. K., odnośnie okresu pobytu tego oskarżonego w zakładzie karnym. Z informacji N.-Sad, wskazującej okresy pozbawienia wolności J. K. wynika, że oskarżony ten był pozbawiony wolności do dnia 06 listopada 2001 r. Zestawiając powyższą informację z depozycjami G. D. (2) i R. G. nie ulega wątpliwości, że J. K. miał możliwość wzięcia udziału w dokonaniu tego przestępstwa i faktycznie brał udział w dokonaniu wymuszenia rozbójniczego na szkodę W. W. (2). Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługują również na uwzględnienie kolejne zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonego J. K., a mianowicie obrazy art. 2 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Podniesiony przez obrońcę, tak sformułowany zarzut, jest przejawem nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi, co do zasady ustaleniami sądu pierwszej instancji. Obrońca, formułując ten zarzut w istocie stawia zarzut dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów. Celem tak sformułowanego zarzutu jest dążenie skarżącego do podważenia wiarygodności dowodów, w częściach dla oskarżonego J. K. niekorzystnych, a w szczególności depozycji G. D. (2) i R. G.. Jednocześnie obrońca stara się wykazać wiarygodność – zdaniem obrońcy - relacji świadka W. W. (2). Przytoczona przez obrońcę argumentacja w tym zakresie jest w istocie próbą przeciwstawienia ustaleniom sądu pierwszej instancji własnej interpretacji okoliczności zdarzenia, co wobec treści art. 7 k.p.k. nie może być uznane za skuteczne. Niezasadny jest również zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Przepis art. 410 k.p.k. stanowi, że podstawą wyroku może być tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że Sąd wydając wyrok nie może się opierać na tym, co nie zostało ujawnione w toku rozprawy, jak również to, że sąd nie może opierać się - przy wydawaniu orzeczenia- tylko na części materiału dowodowego. Norma wynikająca z art. 410 k.p.k., nakazująca uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być rozumiana w taki sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają często wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można zarzutu apelacyjnego opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k. Uwagi dotyczące możliwości formułowania zarzutów obrazy art. 2 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k. art. 9 k.p.k. oraz wzajemnej relacji art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. zostały przedstawione we wstępnej części uzasadnienia. Reasumując powyższe, sformułowany zarzut obrazy art. 7 k.p.k. (wykraczający poza zakres, który został przez sąd odwoławczy podzielony) oraz zarzut obrazy art. 410 k.p.k. nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd Apelacyjny.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut obrazy art. 424 § 2 k.p.k., dotyczący wad sporządzonego przez sąd pierwszej instancji uzasadnienia. Pamiętać należy, że pisemne uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji jest dokumentem sprawozdawczym. Przedmiotem osądu w postępowaniu odwoławczym nie jest sposób, w jaki uzasadnienie sądu pierwszej instancji zostało zredagowane, ale ocena zapadłego orzeczenia oraz zasadność zarzutów podniesionych w apelacjach.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie zarzuty apelacyjne obrońcy oskarżonego J. P.. Zarzuty obrońcy oskarżonego J. P., wskazujące na naruszenie przepisów art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. stanowią, w ocenie sądu odwoławczego nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi w tym zakresie ustaleniami sądu pierwszej instancji, opartą przy tym na wybiórczej analizie i selektywnej prezentacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co nie jest wystarczające dla skutecznego podważenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji, a tym samym uznania, że ustalenia tego sądu były dowolne a nie swobodne. Wbrew twierdzeniom obrońcy zawartym w uzasadnieniu apelacji, depozycje R. G. nie są jedynym dowodem wskazującym na udział oskarżonego J. P. w popełnieniu zarzuconych mu czynów. W zakresie zarzutu kradzieży z włamaniem na szkodę firmy (...), na udział oskarżonego J. P. w tym przestępstwie wskazują nie tylko wyjaśnienia R. G., ale też pośrednio depozycje D. P. (3) (wprawdzie D. P. (3) nie wskazał, na czym konkretnie udział J. P. w tym włamaniu polegał, niemniej jednak D.

P. (3) podał m.in. że J. P. posiadał specjalne urządzenie pozwalające na oszukiwanie pracy tachografu tzn. mimo, iż ciężarówka w rzeczywistości stała, to tachograf ciężarówki pracował tak, jakby pojazd był w ruchu). Zestawienie wyjaśnień oskarżonego R. G. z depozycjami D. P. (3) pozwalało zasadnie sądowi pierwszej instancji na uznanie, że oskarżony J. P. brał udział w przedmiotowym włamaniu. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie ustalenia sądu pierwszej instancji, a tym samym odmawia zasadności zarzutom apelacji tego oskarżonego.

Odnośnie drugiego z zarzutów postawionych oskarżonemu J. P. (udział w kradzieży 88 sztuk telewizorów (...)), to również wbrew twierdzeniom obrońcy, wyjaśnienia R. G. nie są jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonego J. P.. Na udział oskarżonego J. P. w kradzieży tych telewizorów wskazują – oprócz wyjaśnień R. G. – również depozycje G. D. (2) oraz J. S.. Zeznania świadka G. D. (2) były wprawdzie relacjami zasłyszanych informacji, jednakże te relacje znalazły potwierdzenie w pozostałych, zgromadzonych w sprawie dowodach. Skarżący w swojej apelacji pomija również zeznania powołanego wyżej świadka J. S.. Świadek J. S. w swoich zeznaniach - opierając się na dokumentach – wyraźnie wskazał na J. P., jako na kierowcę ciężarówki, który odebrał do transportu 88 sztuk telewizorów (...). Reasumując powyższe uwagi, zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony J. P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dopuścił się obydwu zarzuconych mu czynów. Ocena zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, dokonana przez sąd pierwszej instancji nie naruszała reguł określonych w art. 7 kpk. Tym samym apelacja obrońcy, jako mająca charakter polemiczny w stosunku do prawidłowych ustaleń sądu pierwszej instancji nie mogła zostać uwzględniona.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie mogła zostać również uwzględniona apelacja obrońcy oskarżonego A. S. (1). Obrońca oskarżonego A. S. (1), formułując zarzuty obrazy art. 7 kpk, 410 kpk, 424 § 1 kpk (w odniesieniu do kradzieży 88 sztuk telewizorów (...)) oraz zarzuty obrazy 7 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk i 424 § 1 pkt 1 kpk (zarzut udziału w kradzieży 267 telewizorów (...)), dopuszcza się nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji w tym zakresie. Obrońca oskarżonego A. S. (1), odnośnie przypisanych temu oskarżonemu czynów wskazuje, że sąd pierwszej instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowód, uznając zeznania świadka G. D. (2) za wiarygodne mimo, że świadek ten znał przebieg zdarzenie tylko z relacji D. P. (3), a który to D. P. (3) zaprzeczał udziałowi oskarżonego A. S. (1) w kradzieżach telewizorów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego takie twierdzenia obrońcy mają charakter polemiczny, oparty na wybiórczej a nie kompleksowej analizie materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom zawartym w zarzucie apelacyjnym, sąd pierwszej instancji – w zakresie udziału oskarżonego A. S. (1) w kradzieżach telewizorów (...) – nie dopuścił się obrazy art. 7 kpk, opierając dokonane przez siebie ustalenia faktyczne m.in. na uznanych za wiarygodne, zeznaniach świadka G. D. (2). Na udział oskarżonego A. S. (1) w kradzieżach telewizorów (...) wskazują również wyjaśnienia R. G.. Wprawdzie rację ma skarżący, że w swoich depozycjach D. P. (3) zaprzeczał udziałowi oskarżonego A. S. (1) w tych przestępstwach, jednakże nie można tracić z pola widzenia pozostałych jego wyjaśnień oraz ich oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Relacje G. D. (2) i R. G. - wsparte pośrednio innymi dowodami - odnośnie udziału oskarżonego A. S. (1) w kradzieżach przedmiotowych telewizorów są na tyle spójne, że zasadnie sąd pierwszej instancji, w oparciu o ich relacje czynił ustalenia faktyczne w tym zakresie. W ocenie Sądu Apelacyjnego obrońca nie zdołał wykazać, aby sąd pierwszej instancji, dokonując oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego przekroczył granice określone przez art. 7 kpk.

Sąd Apelacyjny nie dopatruje się również obrazy przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Z treści normy art. 5 § 2 k.p.k. - co zostało już wskazane we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia – nie można czynić narzędzia, nakazującego dokonywanie ustaleń faktycznych zawsze na korzyść oskarżonego w razie jakichkolwiek wątpliwości. Norma z art. 5 § 2 k.p.k. jest przede wszystkim adresowana do sądu. Obrońca oskarżonego A. S. (1), formułując zarzuty oparte na naruszeniu powołanych przepisów, w istocie stawia zarzut obrazy art. 7 k.p.k., a więc zarzut ze sfery prawidłowości dokonanej oceny dowodów. Tak też należy ocenić zarzut obrazy art. 410 kpk – treść tego zarzutu oraz jego uzasadnienie wyraźnie wskazuje, iż obrońca w swojej apelacji kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji, przedstawiając własną ich interpretację. Przepisu art. 410 kpk – co zostało też już wcześniej wskazane - nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu; byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają często wzajemnie sprzeczne okoliczności. Sformułowane w powyższy sposób zarzuty nie mogą zostać, zdaniem Sądu

Apelacyjnego uwzględnione a dokonana przez sąd pierwszej instancji ocena dowodów – pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Odnośnie zarzutu obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny wskazuje, iż ewentualna wadliwość sporządzonego, pisemnego uzasadnienia wyroku nie może być podstawą do uchylenia wyroku. Przedmiotem osądu w postępowaniu odwoławczym nie jest prawidłowość sporządzonego uzasadnia, ale zapadłe orzeczenie oraz zasadność podniesionych w środку odwoławczym zarzutów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego chybione okazały się zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego J. T.. Obrońca stawiając zarzut obrazy przepisów art. 410 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., w istocie formułuje zarzut dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przez sąd pierwszej instancji. Apelacja obrońcy oskarżonego J. T. stanowi w ocenie Sądu Apelacyjnego nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji, opartą na wybiórczej prezentacji materiału dowodowego. Nie ma racji skarżący twierdząc, że jedynie wyjaśnienia R. G. wskazują na udział oskarżonego J. T. w kradzieży 267 telewizorów (...). Obrońca przedstawiając tego rodzaju własną interpretację materiału dowodowego pomija w szczególności depozycje G. D. (2), D. P. (3) i M. U., którzy wprawdzie nie wskazali z imienia i nazwiska oskarżonego J. T., jednakże zgodnie i jednoznacznie stwierdzili, że w kradzieży 267 telewizorów (...) brał udział kierowca ciężarówki. Dodatkowo z zeznań świadka J. S. wynika wyraźnie, że kierowcą ciężarówki, na którą załadowano owe 267 telewizorów był właśnie J. T.. Okoliczności wynikające ze wskazanych relacji wyraźnie wskazują, że bez aktywnego udziału kierowcy ciężarówki, dokonanie przedmiotowego przestępstwa nie byłoby możliwe. Tym samym Sąd Apelacyjny podziela ustalenia sądu pierwszej instancji dotyczące udziału oskarżonego J. T. w dokonaniu przedmiotowego przestępstwa. Przeciwwstawienie przez skarżącego - uznanym za prawidłowe ustaleniom sądu pierwszej instancji - własnej interpretacji okoliczności sprawy, opartej przy tym na wybiórczej analizie materiału dowodowego, nie może być wystarczające dla skutecznego podważenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji, a tym samym uznania, że ustalenia tego sądu były dowolne a nie swobodne. Tego rodzaju selektywność w ocenie materiału dowodowego, zaprezentowana w przedmiotowej apelacji, nie może zostać zaakceptowana przez sąd odwoławczy, a tym samym apelacja ta nie mogła zostać uznana za zasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie może zostać również uwzględniony, podniesiony przez obrońcę oskarżonego J. T. zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym. Przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. mówi o niewspółmierności rażącej, a więc chodzić tu musi o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądów pierwszej i drugiej instancji. W ramach tej przyczyny odwoławczej nie jest możliwe dokonywanie korekty orzeczenia w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie. W ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie "niewspółmierność" oznacza "brak proporcji", czy "odpowiedniości pomiędzy czymś a czymś". W ramach omawianego zarzutu chodzi o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (tak przykładowo SA w Łodzi II Aka 264/13, LEX 1425460, SA we Wrocławiu II Aka 101/15, LEX 1747308; podobnej treści poglądy były wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie sądów i praktyka orzecznicza jest w tym zakresie ugruntowana). Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowego ustalenia i oceny okoliczności wpływających na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego J. T. kary. Uzasadnienie sądu

pierwszej instancji jest w tym zakresie wprawdzie mało obszerne, jednak Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do zmiany kary orzeczonej wobec tego oskarżonego, poprzez zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego J. K., w zakresie opisu przypisanego mu czynu, natomiast w odniesieniu do oskarżonych J. P., A. S. (1) i J. T. Sąd Apelacyjny nie

znalazł podstaw do uwzględnienia wniesionych apelacji i zaskarżony wyrok w stosunku do tych oskarżonych utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, zwalniając oskarżonych od obowiązku ich poniesienia, obciążając wydatkami Skarb Państwa

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasadzając stosowne wynagrodzenia na rzecz obrońców.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.